

— 'Αλλ' αὐτός; ἤρωτησεν ἡ Ἀντωνιέττα μετ' ἀγωνίας.

— "Ω! αὐτός, δεσποινίς, ἔχει ὑπερησίου. Πιστεύω ὅτι πρόκειται νὰ κυπηθοῦν ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ Πεδεμόντιον. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ὁ κύριος Λαβερνή δὲν δύναται ν' ἀφήσῃ τὴν θέσιν του. Ἦλθα ὅμως ἐγὼ καὶ εἶνε τὸ ἴδιον, ἰδοὺ τὸ σχέδιόν μου. Θὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ καὶ θὰ σὰς ὀδηγήσω εἰς τὸν πύργον Λαβερνή, εἰς τὴν κυρίαν κόμησαν, μητέρα τοῦ ὑπολοχαγοῦ. Ἀληθινά! ἰδοὺ καὶ ἡ ἐπιστολή σας, ἥτις μαρτυρεῖ περὶ τῆς ἀποστολῆς μου. Εὐτυχῶς εἶνε ἀκόμη νύκτα βαθεῖα καὶ δὲν ἤμπορεῖτε νὰ διαβάσετε, ἀλλὰ δὲν πειράζει. Ἐμπρός, δεσποινίς, ἀφοῦ εἴσθε σεῖς ἐδῶ, κ' ἐγὼ ἐπίσης.

Ἡ Ἀντωνιέττα ὠπισθοχώρησεν ἔντρομος, ἐκπληκτος ἐπὶ τῇ ἀταραξίᾳ μεθ' ἧς ὁ ἀγνωστος προέτεινεν αὐτῇ τοιαῦτα ἔσχατα μέτρα.

— Ἄν δὲν σπεύσωμεν, ἐξηκολούθησεν ὁ Βελαίρ, θὰ χάσωμεν ὅλον τὸ ὄφελος, τὸ ὁποῖον μᾶς παρέχει τὸ σκότος τῆς νυκτός.

— Ἀλλά, κύριε, ἀνέκραξεν ἡ Ἀντωνιέττα, μὲ φέρετε εἰς ἀπόγνωσιν! Μοῦ ὀμιλεῖτε περὶ ἀποδράσεως, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ περιπάτου.

— Καὶ εἶνε περίπατος πραγματικῶς, δεσποινίς, εἰς τῶν ὠραιότερων καὶ μᾶλλον εὐχαρίστων περιπάτων, ἐξ ὧσων δύναται νὰ ἐπιθυμῆσῃ ὠραία καὶ θελκτικὴ δεσμοῦτις, ὡς ὑμεῖς. Σὰς λέγω μόνον νὰ σπεύσωμεν, διότι θὰ μᾶς προφθάσῃ ἡ ἡμέρα καὶ μαζὶ μὲ αὐτὴν οἱ ὀχληροὶ τὴν ευκαιρίαν πολὺ δύσκολα ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν πιάσῃ ἀπὸ τὰ μαλλιά.

— Ὁ κύριος Λαβερνή σὰς διέταξε νὰ μὲ ὀδηγήσητε εἰς τὴν μητέρα του; εἶπεν ἡ Ἀντωνιέττα προσηλοῦσα ἐπὶ τοῦ Βελαίρ ὀφθαλμοὺς φλογεροὺς ἐτάζοντας μέχρι μυχίων τὴν ψυχὴν του διὰ ν' ἀνακαλύψωσι τὴν εἰλικρινείαν.

— Μὲ διέταξε δὲν εἶνε τὸ ὀρθόν, δεσποινίς, μὲ παρεκάλεσεν εἶνε τὸ σωστότερον. Ἀλλ' εἶτε μὲ παρεκάλεσεν εἶτε μὲ διέταξε, τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι θὰ σὰς ὀδηγήσω εἰς τὸν πύργον Λαβερνή.

— Μὲ ἀγαπᾶ πολὺ, ὥστε ἐπιθυμεῖ νὰ μὲ σώσῃ, δὲν εἶνε ἀληθές;

— "Ω, ὅσον περὶ τῆς ἀγάπης του ἐγὼ σὰς ἐγγυῶμαι.

— Καὶ σεῖς, κύριε, εἴσθε φίλος του;

— Ἐπιστήθιος.

— Ἐχετε παλαιὰν καὶ ἀκραίφνη φιλίαν;

— Ἀκραίφνη ναί, παλαιὰν. δὲν δύναμαι νὰ εἶπω. Ἀλλὰ χάνομεν πολὺν καιρὸν... εἴσθε ἀποφασισμένη ναὶ ἢ ὄχι;.. Καθ' ὁδὸν θὰ συνομιλήσωμεν περὶ ὧλων αὐτῶν τῶν λεπτομερειῶν. Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σὰς ὑπενθυμίσω ὅτι θὰ περιβληθεῖτε τὸ σχῆμα αὐριον τὴν μεσημβριάν, ὅτι εἶνε τρεῖς ἡ ὥρα καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ εὐρισκώμεθα ἤδη εἰς τὸν δρόμον πρὸ δέκα λεπτῶν.

Ἡ Ἀντωνιέττα, κρύπτουσα τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν, διετέλει ἤδη ὑπὸ τὸ κράτος πάλης ἐκ τῶν σφοδρῶν ἐκείνων,

αἵτινες ἐξαντλοῦσι καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνδρός τὰς δυνάμεις. Ἐδίσταζεν, ἐπεθύμει, ἔτρεμεν.

— Διὰ τελευταίαν φοράν, εἶπεν ὁ Βελαίρ εὐγενῶς, σὰς εἰδοποιῶ, δεσποινίς, ὅτι ὑπεσχέθην εἰς τὸν κύριον Λαβερνή νὰ σὰς ὀδηγήσω πρὸς τὴν κυρίαν μητέρα του. Θὰ σὰς ὀδηγήσω καὶ ἐὰν δὲν σπεύσετε, θὰ σὰς ἀπαγάγω μὲ καὶ καλή! Ἐκτός ἐὰν ἀποφασίσετε νὰ φωνάζετε καὶ νὰ κρᾶξετε εἰς βοήθειαν τότε ἀλλάζει ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ὑποκλιθῶ ταπεινῶς καὶ θὰ φύγω. Ἐχω ἐχθρὸν ἓνα ὑπουργόν, ὅστις λέγεται κύριος Λουβοά, ἐννοεῖται δὲ ὅτι δὲν ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ χωρατεῖ μὲ τοιαῦτα σκάνδαλα. Λοιπὸν, ἰδοὺ ὁ δρόμος· ἐπιθυμεῖτε ν' ἀναχωρήσετε;

Ἡ Ἀντωνιέττα, ἥτις ἀπὸ τινῶν στιγμῶν ἐξηκολούθει νὰ παρατηρῆ ἀτενῶς τὸν Βελαίρ, ἐπέισθη τέλος, ἀνευροῦσα εἶτε εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ ἐκείνου, εἶτε εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῆς ψυχὴν τὴν δέουσαν ἀπόφασιν.

— Μὲ αὐτὸ τὸ σχοινί; ἠρώτησεν.

— Ναί, δεσποινίς· θὰ ξεσχισθοῦν ὀλίγον τὰ χεῖρα σας· σὰς ζητῶ συγγνώμην, διότι δὲν ἔφερα κλίμακα, ἀλλὰ δὲν δύναται κανεὶς νὰ φροντίσῃ περὶ πάντων. Ἐν τούτοις ἐπεθύμουν νὰ μὴ πάθουν τίποτε τὰ ὠραία χεράκια σας, τὰ ὁποῖα ἀγαπᾶ τόσο πολὺ ὁ κύριος Λαβερνή· μίαν ἰδέαν μοῦ ἤλθε· θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς δέσω ἀπὸ τὴν μέσην μὲ τὸ σχοινί καὶ νὰ σὰς κατεβάσω σιγά-σιγά εἰς τὴν βρώμην.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, ἀπήντησε μετὰ ζωηρότητος ἡ Ἀντωνιέττα, δὲν πρόκειται εἰς τοιαύτην στιγμὴν νὰ προφυλάξω τὰ δάκτυλά μου.

Ἦρπασε τὸν πρῶτον κόμβον τοῦ σχοινίου καὶ ἀτρομήτως ἐκρεμάσθη ἐκτός τοῦ τοῖχου· ἡ μικρὰ νευρώδης χεὶρ τῆς ἀνεζήτησε κατόπιν τὸν δευτέρου κόμβον, ἔπειτα δὲ τὸν τρίτον καὶ καθεξῆς, μετὰ τῆς ταχύτητος, ὥστε ὁ Βελαίρ τὴν εἶδε κατελθοῦσαν, πρὶν προφθάσῃ νὰ συστήσῃ αὐτῇ προσοχὴν.

— "Ὡρα καλή! εἶπεν ἰδοὺ συνένοχος, ἥτις θὰ μὲ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ ἀρκετὸν κόπον. Εἶνε ἡ σειρὰ μου τώρα· εἰς τὸ ἄλογον καὶ ἔμπρός!

Καὶ ἐπανελάβε τὴν ἀσκῆσιν τῆς Ἀντωνιέττας, μὲ τὴν διαφορὰν ταύτην ὅμως ὅτι φθάσας εἰς τὸ ἡμισυ, ἐπήδησε κάτω διὰ νὰ συντομεύσῃ τὸν δρόμον.

— Ἐλάτε τώρα, δεσποινίς, εἶπεν. Τὸ ἄλογόν μου εἶν' ἐδῶ σιμὰ· περιμένετε νὰ τὸ λύσω.

Αἶφνης, ἐνῶ ἔλυε τὸν ἵππον, ἤκουσε βήματα παρὰ τὸν τοῖχον καὶ εἰς τὴν γωνίαν ἐνεφανίσθη ἀνὴρ τις.

Ἔπεται συνέχεια.

Αἱ Γυναικες

Εἶναι ὡς τὰ ἀνήθη, τὰ ὁποῖα τυχαίως φύονται εἰς τὴν σκιάν· τείνουσιν ἀδιακόπως πρὸς τὸ φῶς, καὶ ἢ οὕτως ἢ ἄλλως θέλουσιν πάντοτε νὰ ἀνοίξωσι τὸν θροαστὸν καὶ μυροβόλον κάλυκα των εἰς τὸν ἥλιον, ὅστις τὰ μαρναίνει καὶ τὰ καταβιβρώσκει. Μόνον τὸ ἴον, ὡς λέγουσιν οἱ ποιηταί, προτιμᾷ ἐκ μετριωφροσύνης νὰ μὲν κερκωμένον· ἀλλὰ τότε φέρεται τὸ πένθος τῆς ἀνωφελοῦς ὠραιότητός του.

FORTUNÈ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

— Καλλίστα, σὰς συνοδεύω.

— Χωρὶς τὴν ἀδεια μου; αὐτὸ εἶνε πολὺ.

— Ἄν δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέψετε, δὲν θὰ μὲ ἐμποδίσετε νὰ σὰς ἀκολουθήσω.

— Ἄ! αὐτὸ εἶνε πολὺ κακό, καὶ καθὼς βλέπω, κύριε, ἔφθασεν ἡ ὥρα νὰ σὰς πῶ ὅτι πολὺ κακὰ μ' ἐκλαμβάνετε. Μὲ πῆρατε γιὰ παστρική καὶ σὰς λέγω ὅτι δὲν εἶμαι. Δὲν ἀγαπῶ τὰ συμβάντα καὶ τὰ ἀποφεύγω ὅταν μοῦ παρουσιάζονται.

— Ἀλλὰ τέλος εἴσθε ἐλευθέρα νὰ πάτε ὅπου σὰς ἀρέσει.

— Ὅχι πάντοτε, ἀλλὰ κἀν ὅμως ὅ,τι μοῦ φαίνεται ἀρεστόν.

— Ἀπόψε μοῦ ἤρесе νὰ παγοδρομήσω, μοῦ ἤρесе νὰ συνομιλήσω μαζὺ σας, διότι μοὶ ἐφάνητε ἀνθρώπος καλοκαταεθραμμένος καὶ τόρα μοῦ ἀρέσει νὰ γυρίσω μόνη σπῆτι μου, πιστεύω δὲ ὅτι καὶ σεῖς δὲν θὰ μὲ δυσαρεστήσετε.

— Κάθε ἄλλο ἤμπορεῖτε ν' ἀπαιτήσετε ἀπὸ μένα, ἐκτός τοῦ νὰ σὰς ἀφήσω νὰ φύγετε, χωρὶς νὰ ζεῦρω ἂν θὰ σὰς ξαναἰδῶ. Θὰ σὰς ὑποσχεθῶ ὅτι δὲν θὰ σὰς ἀκολουθήσω, ἀλλὰ θὰ σὰς πᾶρω τὸ κατόπιν καὶ ἂν ἀκόμη πρόκειται νὰ ἀνεβῶ πίσω στὴν ἀμαξά σας. Καὶ ἂν μοῦ κλείσετε τὴν πόρτα σας, εἶμαι ἱκανὸς νὰ περνῶ ταῖς νύχταις μου κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά σας καὶ νὰ σὰς κἀνω σερενάδαις, καθὼς οἱ ἰσπανοὶ φοιτηταί.

Ἡ ἀστεία αὕτη ἀπειλὴ ἐπανεφέρε τὸ μειδίμα εἰς τὰ χεῖλη τῆς ὠραίας μελαγχροίνης, ἡ ὁποία ἀπεκρίνατο ἀφοῦ μικρὸν ἐσκέφθη.

— Εἴσθε βλέπω, κύριε, τρομερὸς ἀνθρώπος, καὶ ἐπὶ τέλους θὰ μὲ ἐκθέσετε ἐὰν ἐπιμένω νὰ ἐναντιώνωμαι εἰς τὴν στιγμιαίαν σας φαντασίαν. Ὁ καλλίτερος τρόπος νὰ σὰς κἀνω νὰ ξεθυμάνετε εἶνε νὰ ὑποχωρήσω. Ἄλλως τε, σκοπεύω νὰ σὰς ἀποδείξω ὅτι ἡ ἀρνησις μου δὲν ἦτο κωκεταριά, ὅτι δὲν ἔχω νὰ σὰς κρύψω τίποτε καὶ ὅτι θέλω σπουδαίως νὰ θέσω τέλος εἰς κατάστασιν ἐπικίνδυνον. Σὰς ὑπόσχομαι λοιπὸν νὰ μὲ συνοδεύσετε, μετίνως ὄρους.

— Τοὺς παραδέχομαι ὅλους.

— Κατὰ πρῶτον, θὰ πάμε πεζῇ. Εἶνε ὠραῖος καιρὸς καὶ δὲν κἀθημαι μακρὰν. Ἐπειτα θὰ μὲ ἀφήσετε ὀλίγα βήματα μακρὰν τοῦ οἴκου μου, καὶ δὲν θὰ ζητήσετε νὰ μὲ ξαναἰδῆτε, ἐκτός ἂν σὰς τὸ ἐπιτρέψω.

— Σύμφωνοι, εἶπε ζωηρῶς ὁ Μάξιμος χαίρων διὰ τὸ πρόγραμμα μὴ περιέχον οὐδὲν ἀπελπιστικόν.

— Τότε ἔλθετε· θὰ ἐξέλθωμεν διὰ τῆς ὁδοῦ Κ. Λοισχρό. Εἶνε ὁ συντομώτερος δρόμος διὰ νὰ πάμε σπῆτι μου.

Α. ΔΟΥΜΑΣ.